

Макар и малко неспокоен заради предстоящото ми връщане във Варна, което този път криеше неизвестност и опасности, заспах бързо, защото емоциите през деня бяха доста и ме поизтошиха.

На сутринта се събудих в седем, станах, измих се, обръснах се, приготвих малкия си багаж, който се състоеше от таблета, смартфона, зарядното и електрическата самобръсначка, която също успях да заредя с подареното от Тона устройство. Понеже не исках да взема чантата едnodневка на Леа, сложих нещата в една найлонова торбичка и излязох от стаята. В бара ме чакаше Тона, който ми предложи хранителна бисквита и изкуствена напитка за закуска. Преди да тръгнем, той видя, че нося багажа си в найлонова торбичка и ми направи знак да почакам. Отиде до таблета на бара и го докосна няколко пъти. След секунди до него се появи нещо като чанта едnodневка, само че с по-различен дизайн. Беше доста удобна за носене през рамо и уредите ми легнаха в нея, сякаш беше направена точно за тях. По-късно разбрах, че чантата е самоадаптираща се към багажа.

Около осем без петнайсет излязохме от бара и Тона извика колата си. След това се качихме в нея и потеглихме. Когато пристигнахме пред невидимата врата, там вече чакаше Братея. Багажа си тя носеше в подобна чанта, само че с по-топъл цвят от моята, която беше сиво-зелена. Беше около осем без пет, когато извадих смартфона си и погледнах дисплея.

Братея също погледна телефона си и каза:

- Имаме още един сегмент.
- Тоест? - погледнах я учудено.
- Това е традиционна мярка за време, малко по-

малко от вашите пет минути. Кръгът се разделя на тринайсет сегмента. Средният кръг е равен на един ваш час без пет минути.

- Ясно – кимнах аз, – а сегментите имат ли деления?

- Да – отговори Братея. - Всеки от тях има тринайсет деления. Това е малкият кръг.

- Какво е 'малкият кръг'? - не ми стана ясно.

- Нашият традиционен часовник се състои от три концентрични кръга – обясни Братея. - Най-малкият се завърта най-бързо – за времето на един сегмент на средния кръг, средният кръг се завърта за времето на един сегмент на големия кръг, а големият кръг се завърта за едно денонощие.

При това Братея ми показва дисплея на джобния си телефон, на който видях класическия часовник. В този момент маркерите на трите кръга се оказаха точно под вертикалната линия в горната част.

- Време е – каза Братея.

Ръкувах се с Тона за довиждане и преминах през невидимата врата след Братея. Във Франга дере нищо не се беше променило. Само дървесината на пречупеното дърво беше още повече потъмняла.

Нора ни чакаше на няколко метра от дървото, по посока към горския път. Беше сам. Лицето му беше почти безизразно, но усетих напрежение. Явно нямаше напредък в търсенето.

- Е? - погледнах го аз въпросително.

- Нищо – вдигна рамене Нора.

Братея не каза нищо.

Отидохме до горския път, където беше наетата от Нора кола.

- Наехме други квартири – каза Нора, след като потеглихме. - Този път не са ни проследили.

- Надявам се да е така – каза Братея.

- Ще се наложи да свалим и твоя чип – каза Нора. Братея само вдигна дясната си ръка. На десетина сантиметра над китката имаше превръзка.

- Значи си разбрала опасността – кимна Нора, гледайки съсредоточено пътя пред себе си.

- Готова съм на всичко, за да спася майка си и дъщеря си – твърдо заяви Братея.

- Не разполагаме с много възможности – каза Нора.

- А те са? - подкани го Братея.

- Едната е да продължим издирванията със собствени сили – започна да изрежда Нора. - Другата е да включим местни доброволци. Третата е да потърсим официална помощ от властите във Варна, което би довело до усложнения. Четвъртата си я знаеш, да се свържеш с баща си. Може би има и други възможности, но засега тези са най-реални.

- Какво имаш пред вид под местни доброволци? - попита Братея.

- Срещу заплащане, разбира се – уточни Нора. - Местни детективи. Вече проучих. Можем да наемем някой.

- Не! - беше категорична Братея. - В никакъв случай!

- Защо? - учуди се Нора. - Те са местни и много по-добре се ориентират в обстановката от нас.

- Майка ми и Дахра може би не са вече на Земята – отвърна Братея. - Земните детективи не разполагат с космически превозни средства и достъп до междупространствени тунели. И освен това, може случайно да попаднат на информация за невидимата врата.

Не бива да се допуска такова нещо. Същото се отнася и до така наречената официална помощ. Майка ми, наистина, имаше солидни връзки, но смятам, че те са компрометирани и не могат да бъдат използвани. За усложненията съм напълно съгласна. През последните години тези хора започнаха да проявяват все по-голяма алчност, искаха все повече злато и технологии срещу някакви дребни услуги, които майка ми искаше от тях. Затова тя престана да ги търси и да разчита на тях. За съжаление, в един от вариантите за изчезването може да са замесени тези хора.

- Изключено – завъртя глава Нора, гледайки пред себе си. - Проучих ги. Не са те.

- Как ги проучи? - попита Братея.

- С пробата на съзнанието – отвърна Нора. - В получената информация изобщо няма и намек за Хронхра и Дахра.

- Каква е тази проба? – поинтересувах се аз.

- Това е уред за четене на мисли – обясни Братея. - Само полицията има достъп и разрешение за използване на тази технология.

- Така ли? - изненадах се аз. - А уреда за наблюдение, през който вчера ви видях?

- Какво за уреда за наблюдение? - не схвана Братея.

- Той се управлява с мисъл – обясних аз.

- Едва ли – пренебрежително повдигна глава Братея. - Той е уред за общо ползване.

- Какъв уред за наблюдение? - попита Нора.

- От парка на небостъргача, в който са канцелариите на Съвета – обясних аз, - наблюдавахме залива с един уред, който Тона поръча отнякъде. Този уред се управляваше от мисълта ни. И жена ми го усети.

Каквото си помислех, това правеше.

- Ако такъв уред се използва без знанието на полицията – каза Нора, - е незаконно. Но дори и със знанието на полицията не може да се използва, ако наистина се управлява с мисъл.

Братея обаче се беше заинтригувала от този уред и през това време беше влязла в Алахран и проверяваше.

- Наистина! - възкликна тя – Такива уреди се продават и се дават под наем в много магазини и то не само в Хронда, а по целия свят.

- Ако е така – каза Нора, - уредът не използва управление с мисъл, а следи само реакцията на очите. Дълги години учените работят върху този проблем. Явно са успели.

- Според мен този уред не разчиташе само на реакцията на очите – поклатих глава аз, - а и на мисълта.

- Няма как да се разбере сега – каза Нора. - Напоследък се сблъсквам с все повече нарушения на закона, така че е възможно и да си прав. Ако се върна в Хронда жив и здрав, ще проуча този уред.

- Добре, Нора – недоволно се намръщи Братея. - Виждам, че оценяваш опасността като голяма, щом говориш по този начин. Уверявам те обаче, ако не открием майка ми, и жив и здрав да бъдеш, няма да останеш такъв, щом се върнеш в Хронда!

- Братея! - строго извика Нора. - Не се опитвай да ме заплашваш! Знаеш, че не аз съм виновен за изчезването на майка ти, а самата тя, която не се съгласи да приеме охрана в квартирата си, а я отпрати да обикаля наоколо. Заповедта ѝ е записана и подписана с електронния ѝ подпис.

- Ти май се опитваш да се оправдаеш – язвително

личност.

- И как се казва? - продължи с въпросите си Нора.

- Проблемът е, че може да си е променил името – поколеба се Братея.

- И какво те навежда на тази мисъл? - пак попита

Нора.

- Баща ми беше споменал – обясни Братея. - Преди няколко години ми разказваше за фирмата си, защото се опитваше да ме привлече за директор. Но аз си имах добра работа в Хронда и не ми се искаше да скитам като брат си.

- Защо имаше? - учуди се Нора. - Сега нямаш ли?

- Явно или не си разбрал, или се правиш на неосведомен – подразни се Братея. - От една година съм безработна.

- Извинявай, наистина не знаех – оправда се Нора. - Какво изобщо стана с Островната агенция?

- Съветът я закри – тъжно поклати глава Братея. - Без работа останаха хиляди служители. А освен това, никой не е поел администрацията на островите.

- Как така никой? - изненада се Нора.

- Дааа – провлечено изрече Братея. - Ти не живееш на остров и затова не си чул нищо.

- И какво се е променило? - попита Нора.

- Настъпи пълен хаос – обясни Братея. - Всички регистри се прехвърлиха към централната администрация, а тя не се погрижи да осигури достъп през Алахран към тях и за дребни неща хората трябва да ходят в централния регистър и да чакат на опашки, което не е ставало от двеста и шейсет години!

